

Sygn. akt I C 263/22 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2022 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Dorota Myśliwiec

Protokolant: St. asyst. sedz. A. S.

po rozpoznaniu 3 października 2022 roku w J.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w K.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) S. A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S. A. w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w K. kwotę 2.214 zł (słownie: dwa tysiące dwieście czternaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 lutego 2022 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S. A. w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w K., kwotę 1.117 zł (słownie: tysiąc sto siedemnaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty - tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 917 zł tytułem zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 263/22 upr.

Uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle

z dnia 3 października 2022 r.

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. w pozwie przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. w W. domagał się zapłaty kwoty 2.214 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i kosztami procesu.

Uzasadniając swoje żądanie, powód wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą w zakresie wynajmu samochodów zastępczych, holowania pojazdów uszkodzonych, parkowania, likwidacji szkód i organizacji napraw powypadkowych. Na skutek zdarzenia z dnia 09.11.2021 r. uszkodzeniu uległ samochód marki F. (...), własności A. P.. W związku ze szkodą, poszkodowana skorzystała z usług powoda, obejmujących holowanie uszkodzonego samochodu (450 zł netto), wynajem samochodu zastępczego na okres 18 dni w stawce 100 zł netto/doba, parkowanie uszkodzonego pojazdu przez okres 21 dni za cenę 35 zł netto/doba. Z racji posiadanej przez sprawcę szkody polisy OC u pozwanego szkoda została zgłoszona pozwanemu, który na podstawie decyzji z dnia 09.02.2022 r. wypłacił refundację kosztów parkowania i holowania, odmawiając zwrotu kosztów w zakresie wynajmu samochodu zastępczego. Powód nabył wierzytelność z tytułu w.w. kosztów na podstawie umowy cesji zawartej z poszkodowaną w dniu 27.11.2021 r.

Powyższe żądanie powoda zostało w całości uwzględnione wydanym w dniu 19 maja 2022 r. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym I (...)

W sprzeciwie od tego orzeczenia pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda zwrotu kosztów procesu.

Pozwany przyznał fakt udzielania ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC sprawcy zdarzenia, jak również fakt przeprowadzenia stosownego postępowania likwidacyjnego w przedmiocie zgłoszonej szkody. Oświadczył, że nie kwestionuje okresu wynajmu samochodu zastępczego przez poszkodowaną (k.45), ale kwestionuje zasadność roszczenia o refundację kosztów najmu z powodu nieprzedłożenia dokumentu wskazującego na uprawnienie powoda do korzystania z przedmiotu najmu (brak tytułu prawnego). W ocenie pozwanego okoliczność ta przekreśla legitymację czynną powoda w niniejszej sprawie.

Odnosnie dobowej stawki za najem pojazdu, pozwany uznał za zasadną stawkę powoda jedynie za pierwsze 6 dni wynajmu pojazdu, tj. do czasu zaoferowania poszkodowanej jego własnej oferty najmu (firm współpracujących z pozwanym). Zarzucił brak współpracy z ubezpieczycielem i działanie zwiększające szkodę polegające na nieskorzystaniu z oferty pozwanego (stawka 55 zł netto).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie wynajmu samochodów zastępczych, holowania pojazdów uszkodzonych, parkowania, likwidacji szkód i organizacji napraw powypadkowych (informacja z KRS nr (...)).

W dniu 09.11.2021 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ samochód marki F. (...), własności A. P.. W związku ze szkodą, poszkodowana zleciła w firmie powoda usługę holowania uszkodzonego samochodu (450 zł netto) oraz skorzystała z usługi parkowania uszkodzonego pojazdu przez okres 21 dni za cenę 35 zł netto/doba. W dniu szkody poszkodowana wynajęła także u powoda samochód zastępczy

O. (...) (klasa A) za cenę 100 zł netto/doba. Poszkodowana korzystała z wynajętego samochodu przez 18 dni, tj. do dnia 27 listopada 2021 r. Wynajęty samochód odpowiadał klasie pojazdu uszkodzonego. Zawarcie umowy najmu nie wiązało się z żadnymi kosztami dla poszkodowanej, albowiem oddając wynajęty samochód w dniu 27.11.2021 r. scedowała ona na powoda prawo do odszkodowania w zakresie kosztów najmu.

W związku z powyższymi usługami powód wystawił poszkodowanej fakturę na łączną kwotę 3.671,55 zł, obejmującą koszt holowania – 553,50 zł, parkowania – 904,05 zł, najmu – 2.214 zł.

(dowód: formularz zamówienia usług – k. 17-18, pisemne oświadczenie poszkodowanej dotyczące przyczyn wynajęcia pojazdu zastępczego – k. 14, kserokopia umowy najmu – k. 9, kserokopia protokołu zdawczo – odbiorczego – k. 10, (...) – k. 11).

Powód nabył wierzytelność z tytułu odszkodowania za holowanie, wynajem samochodu zastępczego i parking na podstawie umowy cesji zawartej z poszkodowaną w dniu 27.11.2021 r.

(kserokopia umowy cesji wierzytelności – k. 12-13).

Z racji udzielanej ochrony ubezpieczeniowej sprawcy szkody, pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne. Pismem z dnia 15 listopada 2021 r. potwierdził przyjęcie zgłoszenia szkody i przesłał informację odnośnie możliwości skorzystania z najmu samochodu zastępczego, zorganizowanego przez (...). Informacja ma charakter ogólny i nie zawiera żadnych skonkretyzowanych warunków najmu. Pozwany zastrzegł jednak, że w przypadku nieskorzystania z oferty najmu pozwanego, pozwany dokona weryfikacji stawki za wynajem zgodnie z przedstawionym cennikiem, który dla pojazdu klasy A, przy najmie trwającym ponad 7 dni, przewidywał stawkę 55 zł netto.

W odpowiedzi na powyższą informację powód zwrócił się do ubezpieczyciela o przedstawienie istotnych warunków umowy najmu. Zapytanie o ofertę pozostało bez odpowiedzi.

(wydruk pisma (...) z dn. 15.11.2021 r. – k. 52-55, wydruk email – k. 63-67, fakty niezaprzeczone – k. 230 k.p.c.).

Tymczasem, jak wynika z cenników innych firm działających na rynku lokalnym (z terenu województwa (...)), oferujących najem samochodów zastępczych, dobową stawkę za wynajem samochodu klasy A wahała się w kwotach od 90 do 110 zł netto.

(kserokopie cenników S. G. – k. 69, Pomoc (...) – k. 70, eucocar – k. 71, kserokopia faktur wystawionych przez G. H. – k. 72, 76, zestawienie stawek najmu Segmentu A zawarte w opinii technicznej mgr inż. A. B. z dnia 27.06.2018 r. – k. 78-79).

Na podstawie decyzji z dnia 09.02.2022 r. pozwany wypłacił refundację kosztów parkowania i holowania, odmawiając zwrotu kosztów w zakresie wynajmu samochodu zastępczego (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów wskazanych wyżej w treści uzasadnienia. Okoliczności faktyczne, takie jak zaistnienie zdarzenia drogowego, posiadanie ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przez sprawcę u pozwanego, zaistnienie szkody całkowitej w pojeździe nie były sporne. Sporna pozostawała natomiast kwestia zasadności najmu samochodu zastępczego w stawce dobowej, którą pozwany – począwszy od siódmej doby najmu - akceptuje w kwocie 55 zł netto.

Ustalenia Sądu opierają się w tym zakresie na kserokopiach dokumentów prywatnych, które Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Odnośnie stawek rynkowych, stosowanych przez firmy oferujące najem samochodów zastępczych Sąd oparł się w szczególności na przedstawionych przez powoda cennikach i fakturach, uznając, że sporna kwestia, jako nie koniecznie wymagająca wiadomości specjalnych (dowodu z opinii biegłego) może być wykazywana wszelkimi środkami dowodowymi. Przy braku dowodów przeciwnych ze strony pozwanego dokumenty te Sąd uznał za miarodajną podstawę rozstrzygnięcia sprawy, uprawniającą do uznania spornej kwestii za wykazaną, zgodnie z twierdzeniami powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest w całości zasadne i opiera się o treść art. 822 k.c. w zw. z art. 509 § 1 i 2 k.c.

Zgodnie z art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu.

Przy ustalaniu przesłanek odpowiedzialności gwarancyjnej zakładu ubezpieczeń koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002, z. 7-8, poz. 103, czy uchwałę z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004, z. 1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, która oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego, czy też, niekiedy, zasad nauki oraz na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl. czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl., wyrok z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03). W uchwale z dnia 17 listopada 2011 r. Sąd Najwyższy wskazał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie

albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Według tego poglądu, utrata możliwości korzystania z pojazdu stanowi negatywne następstwo majątkowe, a wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) tego negatywnego następstwa należy kwalifikować jako szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela wynikającej z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym znaczenie dwóch kryteriów - celowości wydatków oraz ich ekonomicznego uzasadnienia. Podobne stanowisko zostało wyrażone w uchwale z dnia 22 listopada 2013 r. (III CZP 76/13, Biul.SN 2013/11/13-14), w której Sąd Najwyższy wskazał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita). Przyjmuje się, że wydatkiem niezbędnym i celowym jest wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego pojazdu (w przypadku szkody całkowitej). Wydatki te powstają w następstwie zdarzenia szkodzącego, które nie powstałyby bez tego zdarzenia, prowadzące do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty (art. 361 § 2 k.c.). Stratą w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. są więc objęte także te wydatki, które służą ograniczeniu lub zapobieżeniu negatywnym następstwom majątkowym doznany przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia (zniszczenia) pojazdu. Negatywnym następstwem majątkowym jest tu utrata możliwości korzystania z rzeczy, a więc utrata uprawnienia stanowiącego atrybut prawa własności.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego w dniu 9 listopada 2021 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...), należący do poszkodowanej A. P.. Odpowiedzialność z tytułu umowy ubezpieczenia ponosi strona pozwana, na podstawie zawartej ze sprawcą kolizji drogowej umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Treść umowy najmu pojazdu zastępczego zawarta przez poszkodowaną oraz konieczność korzystania przez nią z pojazdu zastępczego wynika z dokumentów. Okoliczności sprawy wskazują, że strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego uznała jedynie koszty holowania i parkowania uszkodzonego pojazdu, odmawiając refundacji kosztów najmu w całości. Co istotne, pozwany - ustosunkowując się do żądania pozwu - wskazał, że uznaje zasadność najmu w stawce stosowanej przez powoda za okres 6 dni, a co do pozostałego okresu najmu w stawce przez siebie akceptowanej – 55 zł netto. Mimo tak zajętego stanowiska konsekwentnie domagał się jednak oddalenia powództwa w całości.

W pierwszym rzędzie wypada więc odnieść się do podniesionego zarzutu braku legitymacji czynnej powoda. Pozwany wywodził w tym zakresie, że skoro powód nie wykazał tytułu prawnego do dysponowania wynajmowanym samochodem, to w konsekwencji nie nabył wierzytelności o zwrot kosztów wynajmu. Argumentacja pozwanego jest – zdaniem Sądu - całkowicie chybiona.

Słusznie podnosi powód, że dla ważności i bytu prawnego umowy najmu pojazdu zastępczego bez znaczenia pozostaje tytuł prawny wynajmującego w stosunku do przedmiotu najmu, tym bardziej, że niekwestionowanym faktem jest, że umowa najmu została zrealizowana. Wynajmującym może być bowiem każdy kto włada rzeczą na podstawie jakiegokolwiek ważnego tytułu prawnego. W konsekwencji należało uznać, że żądanie przez ubezpieczyciela dokumentów potwierdzających tytuł prawny powoda do dysponowania przedmiotem najmu pozbawione było podstaw prawnych w tym znaczeniu, że nie mogło warunkować wypłaty świadczenia odszkodowawczego. Trudno dopatrzeć się w ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz.U.2021.1130

t.j. z dnia 2021.06.24) kompetencji dla takich działań pozwanego, mających wręcz charakter kontrolny wobec podmiotu prowadzącego legalnie działalność gospodarczą w zakresie wynajmu pojazdów.

Reasumując, należy stwierdzić, że tytuł prawny powoda w odniesieniu do przedmiotu najmu (samochodu O. (...)) pozostawał bez znaczenia, tak dla ważności umowy najmu z poszkodowaną (umowa została wykonana), jak i ważności, czy skuteczności umowy cesji zawartej z poszkodowaną.

Przechodząc do dalszej kwestii, jaką była stawka dobowa najmu, Sąd zważył, że powód sprostał inicjatywie dowodowej w tym zakresie i wykazał, że zastosowana przez niego stawka dobowa w wysokości 100 zł netto nie była stawką zawyżoną, lecz średnią stawką rynkową, występującą w dacie szkody na rynku lokalnym.

W zakresie tego żądania wskazać należy, że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia lub uszkodzenia stanowi niewątpliwie szkodę majątkową. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, zarówno w sytuacji jego uszkodzenia, jak i zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Termin wydatków koniecznych oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W niniejszej sprawie – w ocenie Sądu – z pewnością nie można kwestionować prawa poszkodowanego dokonania wyboru firmy powoda, oferującej najem pojazdów i z faktu tego samoistnie wywodzić o naruszeniu obowiązku współpracy poszkodowanego celem minimalizacji szkody (art. 362 k.c.). Należy wspomnieć, iż w orzecznictwie sądów powszechnych niekwestionowanym jest, iż poszkodowanemu przysługuje wybór podmiotu oferującego pojazdy zastępcze, tak samo, jak przysługuje mu wybór warsztatu naprawczego, któremu powierzy naprawę uszkodzonego pojazdu. Kosztami "ekonomicznie uzasadnionymi", do których zwrotu obowiązany jest ubezpieczyciel, są zatem koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot oferujący pojazdy zastępcze, pod warunkiem, że nie są rażąco zawyżone. Nie ma więc decydującego znaczenia fakt, iż ceny danego najmu odbiegają od cen przeciętnych dla tej kategorii usług na rynku, pod warunkiem, że nie jest to różnica rażąca.

Rozważając zasadność domagania się zwrotu kosztów najmu wg stawki powoda, Sąd miał na uwadze, że poszkodowana przy zawieraniu umowy najmu pojazdu zastępczego nie musiała kierować się względami ekonomicznymi, co było logiczną konsekwencją faktu, iż to nie poszkodowana miała ponosić koszty zrealizowanej na jej rzecz usługi. Stąd, w rozważanym przypadku, należało przyjąć, że co do zasady ciężar dowodowy, zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał na powodzie.

Jak już wskazano, powód inicjatywie tej sprostał, przedkładając dokumenty prywatne, z których wynika, iż stawka stosowana przez powoda w segmencie pojazdów A jest rynkowa i jest uznawana w innych sprawach przez ubezpieczycieli. Obalenie twierdzeń powoda wymagało stosownej inicjatywy dowodowej w tym zakresie ze strony pozwanej, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Pozwany jednak, dla dowodów strony powodowej w postaci dokumentów prywatnych z decyzji ubezpieczyciela czy wydruków stawek innych firm wynajmujących nie składał kontrdowodu, czy to w postaci opinii biegłego sądowego, czy umów z kooperantami na okoliczność ustalenia czy forsowana przez niego stawka 55 zł netto jest realna i stosowana.

Należy też zauważyć, że pozwany – w toku likwidacji szkody nie przedstawił poszkodowanej (ani następczo powodowi, który wstąpił w miejsce poszkodowanej) żadnych istotnych warunków najmu samochodu zastępczego, które miałyby odbiegać na korzyść od oferty powoda. Co znamienne, pozwany w toku likwidacji szkody nie odniósł się w żaden sposób do zapytania powoda z dnia 15.11.2021 r. o warunki najmu.

Brak zatem podstaw, aby uznać, że najem kontynuowany u powoda po 6 dobie najmu (tj. po przedstawieniu przez ubezpieczyciela jego „oferty” najmu) był działaniem ukierunkowanym na zwiększenie szkody, naruszającym obowiązek współpracy poszkodowanego z ubezpieczycielem. Trudno oczekiwać, aby poszkodowana – dysponując już

samochodem wynajętym u powoda w dniu szkody - miała z tego najmu zrezygnować i w to miejsce przyjąć w żaden sposób nie sprecyzowaną ofertę ubezpieczyciela.

Skoro więc, powód udowodnił fakty uzasadniające powództwo – w tym przypadku poniesienie w określonej kwocie kosztów najmu pojazdu zastępczego – to na stronie pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia ekscencji i faktów uzasadniających oddalenie powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, LEX nr 8416).

Oznacza to, że to właśnie ubezpieczyciela obciąża obowiązek udowodnienia faktów uzasadniających redukcję wysokości świadczenia odszkodowawczego. Poszkodowanego nie można natomiast obciążać obowiązkiem poszukiwania za ubezpieczyciela dowodów w zakresie okoliczności wyłączających lub ograniczających jego odpowiedzialność (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 1994 r., III CZP 107/94, OSNC 1995/1/15). Odmowa lub redukcja świadczenia odszkodowawczego – także z tytułu poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego – nie może być oparta wyłącznie na subiektywnym przekonaniu ubezpieczyciela o niecelowości i nieekonomiczności tych wydatków.

W tym stanie rzeczy, na zasądzoną w pkt. 1 wyroku kwotę 2.214 zł składają koszty najmu pojazdu zastępczego za okres 18 dni (okres niesporny) w stawce dobowej 100 zł netto. Skoro, pozwany nie spełnił dotąd świadczenia odszkodowawczego z tego tytułu w żadnej części, zasadnym było zasądzenie kwoty 2214 zł wraz z odsetkami stosownie do terminu płatności przedstawionej faktury (k.11).

Orzeczenie w zakresie odsetek od dochodzonej należności głównej znalazło oparcie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 98 § 3 k.p.c. i § 2 pkt 3 w zw. z § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Na zasądzoną w pkt. II wyroku kwotę się wynagrodzenie pełnomocnika – 900 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa – 17 zł i uiszczona opłata sądowa – 200 zł.